Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 159 748 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 7 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Zouhaier CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 februari 1979.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 augustus 2010 een verklaring tot wettelijke samenwoning met mevrouw D. M. H. S., die de Nederlandse nationaliteit heeft, aflegt bij de gemeente Merksplas.

Op 9 augustus 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie in (bijlage 19*ter*). Op 20 januari 2011 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21 juni 2012 wordt de verzoekende partij van ambtswege afgevoerd door de gemeente Turnhout. Op 28 juni 2012 beëindigt verzoekende partij haar wettelijke samenwoning met mevrouw D. M. H. S. door middel van een eenzijdige verklaring.

Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 20 november 2013 opnieuw een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegt met mevrouw D. M. H. S., ditmaal bij de gemeente Brasschaat. Deze aanvraag wordt op 12 december 2013 geregistreerd.

Op 16 oktober 2014 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met mevrouw D. M. H. S. (bijlage 19*ter*).

Uit een nota d.d. 16 januari 2014 opgesteld door de gemeente Brasschaat gericht aan de politie van Brasschaat blijkt dat mevrouw D. M. H. S. aan de gemeente heeft gemeld dat verzoekende partij in december 2013 is vertrokken naar haar land van herkomst, Suriname. Na een negatieve woonstcontrole wordt verzoekende partij op 17 maart 2014 van ambtswege afgevoerd door de gemeente Brasschaat.

Op 15 april 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 21 september 2015 met nummer 152 983 wordt voormeld beroep verworpen.

De verzoekende partij komt op 7 januari 2016 aan te Zaventem, komende van Punta Cana.

Op 7 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid"

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de voorrang van hogere rechtsnormen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3.2.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM. In het kader hiervan benadrukt de verzoekende partij ook dat rekening dient gehouden te worden met het belang van het kind. In dit verband verwijst de verzoekende partij onder meer naar het arrest van 3 oktober 2014 van het Europees Hof voor de rechten van de mens. Ook wijst de verzoekende partij op de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen. De verzoekende partij vervolgt dat zij heden een procedure lopen heeft om een recht op verblijf te bekomen in België om haar recht op een gezins-en privéleven te beschermen. Voorts wijst de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van haar gezins- en privéleven. Ze wijst op het gegeven dat haar partner hier samen met de kinderen woont. Ook geeft ze aan dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de hangende procedure. De verzoekende partij meent dat het om pertinente gegevens gaat waarmee er *in casu* geen rekening werd gehouden. Voorts beklemtoont de verzoekende partij dat er uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de belangen van de drie kinderen, waaronder één kind met autisme, afgewogen werden tegen de belangen van de Belgische staat.

2.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoeker:

"Betreffende de vermeende schending van artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.
De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.
De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).
Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.
De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.
Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot terugdrijving is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.
Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.
De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.
Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.
Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische en feitelijke beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.
Uit de motivering blijkt duidelijk dat verzoekende partij staat geseind ter fine van weigering van toegang en bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekende partij het grondgebied van Schengen niet mag betreden.
De grenspolitie heeft bij nazicht vastgesteld dat verzoekende partij was geseind in het SIS systeem. Volgende informatie werd als reden van de seining vermeld:
"[…]."

Gelet op de gegevens in het administratief dossier en de hierin uitdrukkelijke vermelding van het grondbied van Schengen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde teneinde een beslissing tot terugdrijving te nemen ten aanzien van verzoekende partij.
Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (RvS nr. 165.918 dd. 13.12.2006).
Verweerder wijst hieromtrent op volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:
"Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, moet worden geduid dat de motieven in rechte en in feite waarop de beslissing tot terugdrijving is gesteund eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Verweerder heeft duidelijk aangegeven, in toepassing van artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren omdat hij door de Franse autoriteiten werd gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem als een persoon aan wie de toegang tot het Schengengrondgebied dient te worden ontzegd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. (...) Verzoekers stelling dat verweerder niet de precieze reden heeft vermeld waarom de Franse autoriteiten hem hebben geseind geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat er een motiveringsgebrek zou zijn. In dit verband moet worden geduid dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven dienen te worden weergegeven." (RvV nr. 118 721 dd. 11.02.2014; vetschrift toegevoegd)
Hoe dan ook, indien verzoekende partij het niet eens zou zijn met de SIS-seining die door Nederland werd ingevoegd, dan kan zij vanuit het land van herkomst nog steeds een verzoek tot ontseining richten.
Verweerder dient te herhalen dat de gemachtigde heeft kunnen vaststellen dat verzoekende partij het voorwerp was van een SIS-seining en heeft op basis van de bekomen informatie terecht de terugdrijving aan verzoekende partij bevolen.
In zoverre verzoekende partij wijst op de aanwezigheid van familieleden, dient verweerder op te merken dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:
"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.
Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.
In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).
"[…]."
(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)
In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven met haar echtgenote en kinderen niet elders kan leiden. Hij gaat hier zelfs niet op in.
Terwijl verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij door de bestreden beslissing niet meer in België zal kunnen verblijven. Verzoekende partij roept dit gegeven in als hinderpaal voor de voortzetting van een gezinsleven. Verweerder dient hierbij op te merken dat dit gegeven geheel aan haar eigen handelen te wijten is, te weten de seining die door Nederland gebeurde.
Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.
Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM

kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; RvS nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en na het verstrijken van het inreisverbod. De bestreden beslissing houd geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr.170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Terwijl er op heden ook moderne communicatiemiddelen bestaan waardoor verzoekende partij en familie tijdens de tijdelijke scheiding contact met elkaar kunnen behouden:

"De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2004, nr. 152.639).

Daarenboven stelt de Raad vast dat door een weigering van verblijf en afgifte van bevel niet wordt verhinderd dat de echtgenote en kinderen van verzoeker hem bezoeken in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn echtgenote en kinderen kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden, noch dat verzoeker zijn echtgenote en kinderen desgevallend in België bezoekt, mits vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden." (RvV nr. 106.307 dd. 03.07.2013)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat zijn gezin haar niet zou kunnen bezoeken tijdens de periode van tijdelijke scheiding.

Terwijl verweerder ten overvloede nog wijst op het feit dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling terug te drijven wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf, haar echtgenote en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus

enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij erdoor ondergaat.
Uit wat reeds besproken werd, blijkt dat verzoekende partij door Nederland werd geseind en hem het verbod werd opgelegd om het grondgebied van Schengen te betreden of te verblijven zodat het niet onredelijk, noch disproportioneel is om een beslissing tot terugdrijving te nemen.
Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.
Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.
De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot terugdrijving dient te worden afgeleverd.
De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.
De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.
In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.
Het tweede middel is evenmin ernstig."

2.3.2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid,1°, 2° en 5° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf, daar de Belgische verblijfskaart van de verzoekende partij op 25 juni 2012 gesupprimeerd werd en bijgevolg wordt ingehouden. Voorts wordt ook gewezen op het feit dat de verzoekende partij SIS-geseind is door Nederland met als vermelding *"aan de buitengrenzen de toegang tot het grondgebied weigeren."*. Tot slot wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat de bijlage 35 van de verzoekende partij ingehouden wordt.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt omtrent de hangende procedure, wijst de Raad erop dat bij arrest van 21 september 2015 met nummer 152 983 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2015 verworpen heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er nog een andere procedure aanhangig is. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat er geen andere procedure aanhangig is. Ook blijkt dat op 24 november dat de verwerende partij aan de gemeente de opdracht gegeven heeft om de bijlage 35 in te trekken. Bijgevolg diende de verwerende partij niet te motiveren omtrent een hangende procedure. Het gegeven dat de verzoekende partij nog in het bezit was van haar F-kaart, uitgereikt op 20 januari 2011, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Immers, is het verblijfsrecht dat aan de basis lag van voormelde F-kaart op 22 november 2012 beëindigd. Een F-kaart heeft slechts een declaratoire en bewijstechnische waarde, maar doet geen verblijfsrecht op zich ontstaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing een motivatie omtrent het gezinsleven en het belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM had moeten opgenomen worden en dat dit *in casu* niet gebeurd is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat aannemelijk te

maken waarom de verwerende partij opnieuw omtrent haar gezinsleven diende te motiveren, nu op 21 september 2015 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissing van 15 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verworpen heeft. Uit de motieven van de beslissing van 15 april 2015 blijkt dat er een belangenafweging gebeurd is, meer bepaald werd er in de bestreden beslissing omtrent het gezinsleven dat de verzoekende partij in België leidt en haar vaderschap gemotiveerd. Een motivatie omtrent een belangenafweging op grond van artikel 8 van het EVRM werd in de beslissing van 15 april 2015 uitdrukkelijk opgenomen. Voormelde motieven van de beslissingen werden in beroep niet betwist of weerlegd door de verzoekende partij. *In casu* maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk waarom de verwerende partij hieromtrent opnieuw had moeten motiveren in de bestreden beslissing, nu er sinds het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen iets meer dan drie maanden verstreken zijn, de verzoekende partij de motivatie omtrent artikel 8 van het EVRM opgenomen in de bestreden beslissing niet betwist heeft in de beroepsprocedure en de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe elementen met betrekking tot haar gezinsleven aan de verwerende partij kenbaar gemaakt heeft. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij ook niet dat ze hiertoe niet de kans gekregen heeft voor het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij meent dat omtrent het autisme van haar minderjarig kind gemotiveerd had moeten worden in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing niet had aangegeven dat één van haar kinderen autisme heeft. Voorts blijkt uit het stuk dat de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt, dat het kind van de verzoekende partij nog niet werd gediagnosticeerd met autisme, maar dat er een aanvraag naar een onderzoek naar autisme en ADHD werd ingediend door de moeder van het kind. Voormeld gegeven werd voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij meegedeeld.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringswet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Ook wijst ze op het belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM. Ze wijst erop dat ze ouder is van drie minderjarige kinderen en dat één ervan autisme heeft.

In het kader van artikel 8 van het EVRM dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een gezinsleven met het minderjarig kind D.M.K. geboren op 2 november 2006 aannemelijk maakt, nu de verzoekende partij voormeld kind niet erkend heeft, niet aantoont dat hij de biologische vader van het kind is en geen bewijselementen bijbrengt die aantonen dat de verzoekende partij een daadwerkelijke rol speelt in de verzorging en opvoeding van het kind, gaat de Raad na of het recht op eerbiediging van het gezinsleven door het bestreden beslissing werd geschonden nu de verzoekende partij nog twee andere kinderen in België erkend heeft en met de moeder van de kinderen op 20 november 2013 opnieuw een verklaring tot wettelijk samenwoonst afgelegd heeft.

Uit de gegevens van het dossier blijkt op geen enkele wijze dat de verzoekende partij een wettig verblijf heeft in België. Het beroep dat ze ingediend heeft tegen de beslissing tot beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 21 september 2015, bij arrest met nummer 152 983 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Bijgevolg betreft het een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen sprake lijkt te zijn van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Het EHRM oordeelt immers dat indien het gaat om een eerste toelating er geen inmenging is van het familie- en gezinsleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Vooreerst wordt erop gewezen dat inzake immigratie het EHRM bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Voorts verhindert artikel 8 van het EVRM niet dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van de kinderen en haar partner gescheiden wordt. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij heden het grondgebied niet mag betreden met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten en binnenkomstvoorwaarden. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum voor België aanvraagt. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aan die voorwaarden te voldoen, houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 van het EVRM (RvS 21 december 2007, nr. 1790(c)), minstens toont de verzoekende partij dit *in casu* niet aan. Voorts maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij niet op een korte termijn een visum kan aanvragen in haar land van herkomst, ten einde haar familieleden te bezoeken en hier te verblijven. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze heden het grondgebied van België dient te betreden. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij wel een stuk voor waarvan zij stelt dat dit ter staving van het autisme van het jongste kind is. De Raad wijst erop dat uit voormeld stuk niet blijkt dat het jongste kind van de verzoekende partij autisme heeft. Uit het stuk van 18 december 2015 blijkt dat de moeder van het kind, met name de huidige partner van de verzoekende partij, het jongste kind aangemeld heeft bij een revalidatiecentrum ten einde te onderzoeken of het kind autisme en ADHD heeft. Ook blijkt uit het stuk van 18 december 2015 dat er een aantal documenten ten laatste binnen de drie maanden aan het revalidatiecentrum moeten bezorgd worden. *In casu* wordt er door de verzoekende partij niet meegedeeld of er al een datum voor de testen werd bepaald. In de e-mail van 10 januari 2016 verklaart de partner van de verzoekende partij dat zij niet de tijd heeft om 3x in de week met het kind in het centrum te zitten daar ze een opleiding als zorgkundige volgt. Wederom wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat er reeds data voor de testen werden bepaald. Evenmin wordt aangetoond dat de partner van de verzoekende partij een opleiding als zorgkundige volgt. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen aan met betrekking tot haar gezinsleven, meer bepaald worden er geen andere concrete elementen aangereikt waaruit blijkt dat het in het belang van de kinderen is dat de verzoekende partij heden toegang tot het grondgebied dient te krijgen. Met betrekking tot het ander kind van de verzoekende partij worden er zelfs geen concrete elementen aangereikt waaruit zou kunnen blijken dat het in het belang van het kind is, dat haar vader heden toegang tot het grondgebied krijgt. Daarenboven blijkt ook uit het administratief dossier dat de verzoekende partij regelmatig het Rijk verlaat. Zo blijkt

onder meer dat de verzoekende partij op 20 november 2013 een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoonst afgelegd heeft en daarna in december 2013 het Rijk verlaten heeft en op 17 maart 2014 ambtshalve geschrapt werd om in oktober 2014 een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in te dienen. Ook verbleef de verzoekende partij sinds 26 november 2015 in haar land van herkomst, en heeft ze nagelaten om voor haar komst naar België een aanvraag in te dienen om zich in het bezit te stellen van de vereiste binnenkomstdocumenten en waarbij ze de belangen van haar kinderen uiteengezet heeft. De verzoekende partij kan ook niet ernstig voorhouden dat ze dit niet diende te doen gelet op het feit dat ze in het bezit was van een F-kaart en een bijlage 35. In dit verband herhaalt de Raad dat bij arrest van 21 september 2015 met nummer 152 983 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2015 verworpen werd. Voormeld arrest werd op 23 september 2015 op de gekozen woonplaats van de verzoekende partij betekend. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er nog een andere procedure aanhangig is. Voorts blijkt ook dat het verblijfsrecht dat aan de basis lag van de F-kaart op 22 november 2012 beëindigd werd . Ook hiervan was de verzoekende partij niet onwetend nu ze op 16 oktober 2014 een nieuwe aanvraag ingediend heeft. Een F-kaart heeft slechts een declaratoire en bewijstechnische waarde, maar doet geen verblijfsrecht op zich ontstaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom ze heden toegang tot het grondgebied moet krijgen nu ze niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt ook het administratief dossier dat de verzoekende partij in eerste instantie, nadat haar de bestreden beslissing betekend werd, verklaard heeft om vrijwillig terug te keren naar Santo Domingo.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat ze twijfelt of ze een visum zal bekomen, gelet op haar SIS-signalement, wijst de Raad erop dat dit gegeven op zich niet tot een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van de procedure kan leiden. In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de visumaanvraag lang of kort verblijf en op de beoordeling door gemachtigde ten gronde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een verblijf in België rechtvaardigt. Zo kan de verzoekende partij bijvoorbeeld in het kader van een visum gezinshereniging op grond van artikel 40*bis* §2, 4° van de Vreemdelingenwet aanvragen en haar gezinsleven en de belangen van de kinderen grondig uiteenzetten. De verwerende partij zal dan opnieuw moeten beoordelen of de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en hierbij eveneens rekening houden met het gezinsleven en de belangen van de kinderen.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van 3 oktober 2014 inzake Jeunesse c. Pays-Bas van het EHRM, waarin een schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen werd. Echter in die zaak had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en die te staven met een begin van bewijs. Ook heeft *in casu* de verzoekende partij nooit de Belgische nationaliteit gehad noch hebben haar echtgenote en hun minderjarig kind de Belgische nationaliteit. Voorts brengt ze geen andere elementen bij met betrekking tot het belang van het kind, nu de bestreden beslissing geen definitieve verwijdering van de verzoekende partij inhoudt. De verzoekende partij mag het Rijk niet binnenkomen omdat zij niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. Eénmaal de verzoekende partij aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet kan zij bij haar kind blijven. Met haar beperkt betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting zou bestaan om de verzoekende partij op dit moment toegang tot het grondgebied te verlenen gelet op de concrete omstandigheden die deze zaak kenmerken, enerzijds zijn de motieven van de bestreden beslissing *prima facie* correct, anderzijds gaat het slechts om een tijdelijke verwijdering daar de verzoekende partij een visum kan aanvragen en de verzoekende partij nalaat aannemelijk te maken dat ze heden toegang tot het grondgebied dient te hebben.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Prima facie kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM. Dit middel lijkt derhalve niet ernstig.

2.3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. VALGAERTS,	Toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. VALGAERTS	M. RYCKASEYS